

De dood van Willem van Oranje

LANG GELEDEN WERD ons land stad na stad bevrijd. Eerst kreeg Den Briel de vrijheid terug. Toen Terneuzen. Daarna waren Enkhuizen, Alkmaar, Middelburg en Leiden aan de beurt.

De prins van Oranje en de geuzen deden hun best om het hele land te bevrijden.

Filips de Tweede, de koning van Spanje, was woedend. 'Hoe durft Willem van Oranje mij tegen te werken?' schreeuwde hij tegen generaal Alva. 'Houd die man tegen.'

Alva maakte een buiging en zei: 'Het spijt mij, koning Filips, maar deze prins is te sterk voor ons. De Nederlanders staan achter hem. Ons leger kan niets doen.'

'Niets doen?' zei de koning. 'Jullie zijn een stel letje slappelingen. Als mijn leger niets kan doen, moeten de gewone mensen mij maar helpen. Ik heb een plan: wie de prins van Oranje doodt, krijgt een beloning.'

'U geeft de moordenaar een prijs?' vroeg Alva. 'Je hebt het goed begrepen,' zei de koning. 'De moordenaar krijgt geld, land en huizen als beloning.'

Overall werden posters opgehangen. Veel mensen schudden hun hoofd. Nee, ze waren

niet van plan om de koning van Spanje te helpen. Anderen twijfelden. Ze dachten aan het geld, het land en de mooie huizen die ze konden krijgen. Maar waar moesten ze die prins van Oranje vinden?

Ook Balthasar Gerards las zo'n aanplakbiljet. Hij besloot de uitdaging aan te nemen. Balthasar was slim. Hij vroeg aan iedereen die hij tegenkwam:

'Weten jullie misschien waar ik de prins kan vinden?' En als iemand hem dan vroeg waarom hij dat wilde weten, zei hij: 'Ik ga hem helpen.'

Al snel kwam hij erachter dat de prins van Oranje in Delft woonde. Op een avond klopte hij aan bij het Prinsenhof. Toen er werd opengedaan, zei hij: 'Ik moet dringend de prins spreken.'

'De prins is al naar bed,' zei de portier. 'Hij voelt zich niet lekker.'

'Het is heel belangrijk,' zei Balthasar.

'Vooruit,' zei de portier. 'Maar maak het kort.'

Even later zat Balthasar Gerards op de rand van het bed van prins Willem.

'Wat kan ik voor je doen?' vroeg de prins.

'Ik kom u helpen om de Spanjaarden weg te jagen,' zei Balthasar Gerards.

'Dat is fijn,' zei de prins. 'Ik kan alle hulp gebruiken.'

'Ik heb niet veel geld,' zei Balthasar brutaal. 'Kunt

u mij misschien wat geld lenen zodat ik een kamer kan huren?’

Balthasar kreeg zijn zin. De prins gaf hem geld. ‘Ik kom morgen terug,’ zei Balthasar en hij vertrok.

De volgende dag kocht Balthasar twee pistolen van het geld dat hij van de prins had gekregen. Daarna ging hij terug naar het Prinsenhof. De twee pistolen verstopte hij onder zijn jas. ‘Ik heb een afspraak met de prins,’ zei Balthasar tegen de portier. ‘Kun je hem roepen?’ ‘De prins zit te eten met zijn vrouw en met de burgemeester van Leeuwarden,’ luidde het antwoord.

‘Dan kom ik straks wel terug,’ zei Balthasar. Maar in plaats van weg te gaan, verstopte hij zich achter een pilaar. Nadat hij een poosje had gewacht, ging de deur van de eetkamer langzaam open. Balthasar sprong tevoorschijn. Hij stond oog in oog met Louise, de vrouw van de prins.

‘Wat doet u hier?’ vroeg Louise streng. ‘Wie heeft u binnengelaten?’

‘Ik heb een afspraak met uw man,’ zei Balthasar snel. ‘Ik kom hem helpen.’

‘Is er iets, Louise?’ klonk het vanuit de eetkamer. De prins van Oranje kwam al op het lawaai af. Toen hij Balthasar zag, zei hij: ‘Het is goed, Louise. Deze man is een vriend van ons.’ Hij deed een paar stappen

naar voren om Balthasar te begroeten. Maar in plaats van zijn hand uit te steken, haalde Balthasar de twee pistolen tevoorschijn en vuurde op de prins.

Willem van Oranje zakte in elkaar op de onderste treden van de trap. Louise bukte zich over hem heen om hem te helpen. Ze hoorde nog net de laatste woorden van haar man: ‘Mijn Heer, heb medelijden met mij en zorg alsjeblieft voor mijn volk.’

Soldaten achtervolgden de moordenaar tot ze hem in een steegje te pakken kregen. De rechter vroeg: ‘Heb je spijt van wat je hebt gedaan?’

‘Nee,’ zei Balthasar. ‘Ik deed het om de koning van Spanje te helpen.’

De rechtbank veroordeelde Balthasar tot de doodstraf. Daardoor liep hij zelf zijn beloning mis. Maar zijn familie in Frankrijk kreeg het beloofde geld, de beloofde huizen en het beloofde land.

Op 3 augustus 1584 werd Willem van Oranje begraven in de Nieuwe Kerk in Delft. Gelukkig had Willem zoons die doorgingen met de strijd. Maurits was een goed krijgshoofd en Frederik Hendrik kreeg later de bijnaam De Stedenbedwinger. De Oranjes lieten het land niet in de steek.

En zo... is het echt gebeurd.

